

Konec května v osadě Ratschin

Odlesk ohně ozařuje zbytky kamenných zdí. Pozůstatky zemědělské usedlosti v jedné z mnoha zaniklých horských vsí v rozlehlé dávno vysídlené oblasti kolem Andreasbergu.

Dříví tiše praská a do toho zvuku se nesou tóny dvou kytar a zpěv několika hlasů. Ne všichni však zpívají. Před chvílí kamsi odešel Leoš. Kousek odtud pod hustou korunou osaměle stojícího smrku se dlouze a vášnivě objímají a líbají Ferda s Markétou. Johanka sedí zamlkle a náladu do zpěvu nemá. Franta, Felix, Katka a Igor se nemohou odtrhnout od outdoorového sunbooku. Již dvě hodiny na něm cvrnkají softwarové kuličky do softwarového důlku. v podvečer navrhovali, že i ten oheň by mohl být softwarový. Byli však odmítnuti. Ani ten nejmodernější sunbook přes den nenaakumuluje tolik energie, aby jeho softwarový oheň hřál – natož tahle patnáct let stará rachotina. Další hlídkují. Jsou na útěku a nepozornost by se mohla škaredě nevyplatit.

Podle nařízení, proti kterému nebylo odvolání, měli všichni obyvatelé a obyvatelky okruhu Bergstadt Platten, kteří dovršili věk sedmadvaceti let, v pondělí 21. května 2046 nastoupit do transportu. Cíl: ústav Saar-Olleschau. Mnozí uvažovali, že vezmou roha. Kdykoli se však rozhlédli, měli pocit, že jsou sledováni. Kamerový systém pokrýval intravilán města a nejméně kilometr kolem. A tak ve zvláštním vlaku z plattenského nádraží nakonec zkejsli prakticky všichni.

Skupinka pátračů z Kubátových legií postupuje kupředu. Má takřka stejný úkol jako její předchůdci před nějakými sto dvaceti lety. Tehdy vytáhl zemský policejní prezident Hugo Kubát do boje za mravnost mládeže pobývající v přírodě – a nadlouho se tím proslavil mezi všemi, kdo se ocitli v hledáčku jeho nařízení. Strážci zákona úpěnlivě pátrali, zda někde ve stanu

neobjeví společně nocující osoby různého pohlaví, a pokud ano, vyvozovali důsledky. Prakticky totéž nyní dělají jejich pokračovatelé – jen motivace je trochu jiná. Nynější Kubátovci však o tom moc nevědí. Jen vzdělanější z nich mají dojem, že kdosi s podobným jménem napsal román o jakýchsi beatnicích. Nebo byl jejich představitelem. Či dokonce autorem jejich bojového pokřiku „Máš-li dlouhý vlas, nechod’ mezi nás!“

První delší zastávka transportu byla v Karlsbadu. k vlaku byly připojovány vagóny s místními. Magistrát je nechal vyprovodit kutálkou a několika oddíly neoskautů v krojích a s mávátky v rukou. A tehdy se první odvážlivci pokusili zdrhnout.

Některým to vyšlo – přinejmenším v tomto vlaku se už neobjevili. Huř dopadli Siegfried a Helena. z nádraží proklouzli. Dostali se i do blízké hospody. Vypili po dvou pivech, ale pak se dopustili osudové chyby: platili kartou. A SpyCard, elektronická kombinace občanského průkazu, satelitní navigace, platební karty a kdovíčeho ještě, nezklamala. Provinční úřad pro globální oteplování dostal okamžitě hlášení a jeho agenti zareagovali rovněž bleskově. Než se dal vlak znovu do pohybu, oba nešťastníci seděli přikurtovaní ke stojanu na kola v zavazadlovém oddílu.

Transport vyrazil směrem na Marienbad. Pak ale uhnul do tunelu, obcházejícího historické jádro Karlsbadu. Projel kolem letiště a ještě několika nádražími, načež začal znovu brzdit. Přiblížila se stanice, kde měl křížovat rovnou dva vlaky.

Proklouzli na perón. Nádraží Buchau bylo jako v obležení. Převažovali milovníci železniční historie. Po padesátileté přestávce, částečné přestavbě a elektrifikaci byla obnovena osobní doprava na trati Buchau – Protiwitz a zároveň zprovozněn nový úsek Karlsbad – Engelhaus – Buchau.

Už už se chystali zmizet. Za nádražím a pilou se prostírala nezastavěná krajina, která k tomu přímo vybízela. Když tu do nich málem narazil chlapík

– o něco mladší než oni.

„Prcháte z transportu?“ zeptal se tiše.

Hrklo v nich. Aby to tak byl...

„Ale tudy ne!“ dodal: „Tady je to hlídaný. Elektronicky...“

„A kudy, prosím tě?“

Ukázal zpět. A tak se začali vracet do toho neskutečného Babylónu...

A pak se varovná slova neznámého – který se mezitím představil jako Leoš – potvrdila. Viděli legionáře, jak vlečou tři postavy. Ty za chvíli zaujmou místa u stojanů na jízdní kola vedle Siegrieda, Heleny a několika dalších.

Uprchlíci spolu s Leošem se vecpali do hroznů cestujících kolem automatu na lístky. Při příležitosti obnovy provozu zde bylo zdarma vše až po tří denní síťovou jízdenku platnou pro celý Severní Čehúnistán – a ta se zatraceně hodí. Dostat se za čáru znamená naději: pravdoláskaři ve Světovém parlamentu prosadili, že nenastoupení do transportu ani útěk z něj nebudou mezi prohřešky, které se automaticky přenášejí mezi databázemi jednotlivých provincií Světové unie.

Ještě těžší bylo proniknout do jednoho ze dvou historických žabotlamů. Zájem o vlaky, které se tu navzdory svému stáří nacházely zaručeně poprvé, byl obrovský. Nakonec to ale zvládli.

Svezli se jen pár stanic – na zastávku Luditz-Nord. Na konečné může někdo hlídat, zatímco zde to nehrozí: nástupiště se nachází mimo zástavbu a transport měl tudy jen projíždět.

Ve městě přibrali Felixe, Aljošu a Kristýnu. Pak pokračovali ze stanice Luditz-Hauptbahnhof na Petschau a Marienbad. Do Jižního Čehúnistanu se dostali už bez problému. Jen centru Plzně se radši vyhnuli: vystoupili ve stanici Tuschkau-Kosolup a došli pěšky do Starého Plzně. Na síťovou jízdenku popojeli do Ždírci, hranici přešli poblíž Nepomuku a nastoupili v Nekvasovech. Teprve tam si byli jisti, že mohou platit kartou, aniž by se to

doneslo do Severního Čehúnistánu. Koupili si lístky do Brentenbergu a odtamtud už pokračovali pěšky přes Ernstbrunn a Goldberg až sem.

Katčina softwarová skleněnka se už už chtěla skutálet do softwarového důlku, když displej sunbooku zablikal. Repráky zapípaly a na ploše se objevilo hlášení: „Vodič Dr451 přerušen. Možné vniknutí škodné do prostoru.“

Felix se zvedl od hry a řekl: „Tohle už s Leošem nějak vyřídíme. Dohrajte to někdo za mě.“

Neprodleně zamířil k Leošovu stanu.

Šílenství, nazvané v česky a slovensky mluvících provinciích globálním oteplováním, bylo jedním z důsledků podivné směsi demokracie a jejího obcházení, jíž byla nakažena celá Světová unie. Technokrati neúnavně hledali mezery, jimiž by šlo proklouznout z nástrah pravdoláskářů a prosadit svou. A pravdoláskáři, ekoteroristé, soudcové Světového ústavního soudu a podobná havěť ty mezery zase sveřepě utěsňovali.

A tak vítězové předminulých světových voleb, kteří se zavázali bojovat proti přelidňování planety, neměli vůbec lehký úkol. Některá kdysi běžná řešení, jako nucené sterilizace, interrupce či kastrace, neměla šanci, o vkusných pásech cudnosti nemluvě. Ve volebním programu to uvést nešlo, protože by to znamenalo ztrátu voličů. Zamlčet také ne – novináři se vyptávali a odpovědi pečlivě zaznamenávali. A kdyby vítězové učinili po zvolení něco, co by bylo v přímém rozporu s tím, co říkali před volbami, smetl by to Světový ústavní soud.

Jenže právě v té době vědci objevili, jak změnit jednu velmi důležitou složku lidského chování – a bylo vymalováno. Fungovalo to – vliv na porodnost se dal očekávat předem. Bylo to politicky průchodné – ve volebním programu vítězné strany to sice nebylo slíbeno, ale ani odmítnuto. Feministky napadly jako diskriminační to, že globálně oteplování měli být

rodiče po třetím dítěti: počet porodů se dá zjistit snáze než počet otcovství – zejména tam, kde se většina dětí rodí mimo manželství. Světový ústavní soud námitky uznal a do transportů se začalo nastupovat podle věku.

Pak se ozvaly odbory: v New Yorku demonstrovalo šest miliónů lidí, v Moskvě čtyři milióny, v Karlsbadu tisícovka a v Praze kolem stovky. v posledně jmenovaném městě to bylo zpestřeno i protidemonstrací, kterou uspořádal jeden místní folklórní spolek pod heslem „Globální oteplování neexistuje.“ Byla vyhlášena generální stávkou. Po dvou měsících bouřlivých událostí skončila kampaň slavným vítězstvím: všechny požadavky byly splněny. A teprve ve chvíli, kdy i předák Světové megakonfederace odborových svazů dostal povolávací rozkaz do transportu, uvědomil si, že stávkovat dva měsíce zrovna za to, aby zaměstnanci měli i po nucené změně sexuální orientace nárok na opětovné přijetí do práce a aby za půlroční rekonvalescenci náležela plná náhrada mzdy, nebyl zrovna nejmoudřejší nápad.

Přesto odborářské vítězství mělo smysl. Většina absolventů globálního oteplení se po změně tak důležité součásti své osobnosti styděla vrátit a dlouho se skrývala kdesi v lesích. A tam postupně přivykala nové identitě.

Jenže pak se začali tamtéž zašívát i ti, kdo nenastoupili do transportů. Nebo vzali roha. A to byl malér – takhle by se za chvíli globálně neoteploval nikdo. A tak vznikly Kubátovy legie. Vytrvale slídí kolem tábořišť, snaží se načapat ty druhé a přitom si zachovat taktní odstup od těch prvních. Jakož i od těch, kdo ještě nedosáhli oteplovacího věku a do přírody vyrážejí jenom tak. Práce to je nechutná a vcelku mizerně placená. Přesto se o ni zájemci rvou: po dobu služebního poměru se totiž na příslušníky Kubátových legií nástup do transportu nevztahuje, i kdyby jinak mělo být globálně otepleno celé lidstvo naráz.

Šárka měla stát na strážní na severovýchodním okraji tábora. Jenže před chvílí se jí udělalo zle. To pohoštění, které jí nabídl Leoš, asi bylo zkažené. Na pozorování přístupových cest k táboru není ani pomyslení. Hlavně se dostat do nejbližšího houští... Teď už vlastně k potoku. A pak do stanu pro

čisté oblečení. Takhle zřízená se při střídání stráží ukazovat rozhodně nehodlá.

Pátrací skupina Kubátových legií se přiblížila na dosah ležení. Už před hodinou a půl zahlédl Fritz odlesk ohně, avšak pak uvízli na mrtvém bodě: tábor byl střežen. Až před chvílí, když jej obcházeli snad potřetí, narazili na nepochopitelnou mezeru.

Fritz se doplížil k okraji tábořiště. Lojza a Malvína mu kryjí záda. Už je pár kroků od prvního stanu. Každou chvíli by měl dát pokyn ostatním, aby ho následovali a společně přistihli dezertéry in flagranti. Chvíli se nic neděje. A pak se vytřeštěný Fritz rychle plazí zpátky.

„Tady si neškrtneme. To je jasný tábořiště těch... rekonvalescentů. Ale teda řeknu, to vám byla vášeň, až sem si chvíli říkal, že s touhle službou seknu a taky se nechám globálně vteplit... Poslouchej, Lojzo, nevzal by sis mě?“

„Jestli to myslíš vážně, tak sebou hod'. Za tejdén sou volby, a jestli vyhrajou pravdoláskaři, pude celý globální vteplování do kytek. A my nejspíš na pracák. Ale vzít si budeš muset někoho jinýho – já nemám zájem.“

K táboráku se přišoural Leoš s blaženým úsměvem ve tváři:

„Měli sme tu návštěvu!“

„Koho?“

„Kubátový legie.“

A dopadlo to...?

„Normálka. Viděli dvě bukvice na svatební cestě a pelášili, jako by jim za patama hořelo...“

„To jako...?“

„No koho asi? Mě a Felixe přece!“

„Vás už vteplili? Ve vašem věku?!“

„Ale ne, my takový byli vod přírody. A tak sme si řekli, proč při svatební cestě nespojit příjemný s užitečným a nepomocť někomu, kdo to potřebuje... Jen mi je líto, co sem musel udělat Šárce... Ale jinak si myslím, že tahle škodná se tu hned tak neukáže.“

Zdeptaná jednotka Kubátových legií se konečně přesunula mimo dosah tábora. A Malvína netrpělivě sahá po mobilu:

„Tady jednotka KX-54... Cože...? Ne, veliteli, z těch posil nebude nic. Jó, a vyříd' těm doktůrkům v Ogfolderhaidu, ať to s tím vteplováním tak nepřeháněj. Fritz se nám málem vohřál taky a chtěl si vzít Lojzu. Jó, a taky ať do nich necpou ty exhibicionistický sklony. Dovedeš si představit, jak to člověka demoralizuje, dyž slyší: „Eště přidej, drahoušku, ať si to ty čumilové pořádně vychutnaj!“?“

Miloš Hlávka

3. místo v kategorii Próza oldpsavců